

Sygn. akt VIII U 506/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Grażyna Łazowska

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2020 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy I. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania I. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 18 lutego 2020 r. **nr** (...)

1) oddała odwołanie,

2) zasądza od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kwotę 180zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) Sędzia SO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIIIU 506/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 18 lutego 2020r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonej I. B. prawa do emerytury na podstawie art.24 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ na wniosek z 10 września 2010r., od 1 września 2010r. ubezpieczona nabyła prawo do emerytury zreformowanej, to jest od osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego i stąd brak podstaw prawnych do ponownego przyznania świadczenia.

Ubezpieczona w odwołaniu od decyzji domagała się przeliczenia emerytury polegającego na uwzględnieniu nowej kwoty bazowej w związku z przepracowaniem 30 miesięcy. Podniosła, że wcześniej starała się o takie przeliczenie, które jednak nie zostało dokonane.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko zajęte w skarżonej decyzji. Organ rentowy wniósł również o zasądzenie od ubezpieczonej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Decyzją z 1 czerwca 2004r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej I. B. urodzonej (...) prawo do emerytury w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego 55 lat, na podstawie art.29 w związku z art.46 ustawy emerytalnej. Emeryturę obliczono od kwoty bazowej 1 862,62 zł. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 189,14%.

W dniu 10 września 2010r. ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie kolejnej emerytury.

W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy decyzją z 18 stycznia 2011r. przyznał ubezpieczonej emeryturę od 1 września 2010r., to jest od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, na podstawie art.24 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadczenie obliczono według zasad określonych w art.25 i 26 ustawy emerytalnej.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składki i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę:

- kwota składki zewidencjonowana na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 35 623,42 zł,
- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 659 547,90 zł,
- średnie dalsze trwanie życia wynosi 235,90 m-cy,
- wyliczona kwota emerytury wynosi 2 946,89 zł.

Następnie organ rentowy wielokrotnie przeliczał emeryturę ubezpieczonej ustaloną zarówno według dotychczasowych zasad i nowych zasad w związku z wnioskami ubezpieczonej o doliczenie stażu pracy i składek.

W dniu 27 stycznia 2020r. ubezpieczona złożyła nowy wniosek o przyznanie prawa do emerytury w formularzu wniosku wskazując, że wnosi o przyznanie emerytury według nowych zasad.

W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy wydał decyzję zaskarżoną.

Powyższe Sąd ustalił w oparciu o dokumentację akt organu rentowego jako okoliczności jednoznacznie wynikające z tych dowodów.

Sąd uznał, że zgromadzony materiał dowodowy jest wystarczający i pozwala na rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej I. B. nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że przedmiot sporu przed Sądem wyznaczony jest przede wszystkim treścią i przedmiotem decyzji zaskarżonej. Sąd nie działa w zastępstwie organu rentowego, w związku z czym nie ustala kwestii nieobjętych zakresem decyzji i jego rozstrzygnięcie odnosi się wyłącznie do zaskarżonej decyzji. Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie

odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych. Poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem ubezpieczony może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 września 2017r., II UK 413/16).

W rozpoznawanej sprawie zaskarżona decyzja została wydana na wniosek ubezpieczonej z 27 stycznia 2020r. o przyznanie emerytury według nowych zasad. Słusznie organ rentowy odmówił prawa do tego świadczenia na podstawie art.24 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2020r., poz.53) w sytuacji, gdy takie świadczenie zostało już ubezpieczonej przyznane decyzją z 18 stycznia 2011r. Decyzji tej ubezpieczona nie skarżyła doprowadzając do jej uprawomocnienia. Zatem brak jest obecnie podstaw do przyznania prawa do tego samego świadczenia.

Zgodnie z art.24 ust.1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art.46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Odnośnie przeliczenia emerytury z uwagi na przepracowanie 30 miesięcy, to zgodnie z art.53 ust.3 i 4 ustawy emerytalnej warunkiem takiego przeliczenia jest przyznanie prawa do kolejnej nowej emerytury, a obecnie, jak wskazano powyżej, ubezpieczona warunku tego nie spełnia.

W konsekwencji powyższego Sąd stwierdził, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu i stąd z mocy art.477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonej jako bezzasadne.

O kosztach na rzecz organu rentowego Sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c. w związku z §9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r. poz.265).

Sąd wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym zgodnie z art.148¹ k.p.c. uznając, że wobec zgromadzonego materiału dowodowego zawartego w aktach organu rentowego oraz treści odwołania ubezpieczonej, rozpoznanie sprawy na rozprawie nie było konieczne.

Zgodnie z art. 148¹ k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne (§1).

W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym (§2).

Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo (§3).

(-) Sędzia Grażyna Łazowska